

Capitolul 5,1-12

«Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iar sub jugul robiei.» (versetul 1) Cuvintele de început ale capitolului nostru sună ca un strigăt de bucurie. «Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi» - nu, El **vrea** să ne facă slobozi, sau: El **ne poate** face slobozi, ci El **ne-a făcut** slobozi. Da, **așa este**, Dumnezeu să fie glorificat! Și toți care sunt ai Domnului au voie să repete cu mulțumire cuvintele apostolului. Ei toți au fost făcuți slobozi, și aceasta nu numai parțial sau pentru un timp, ci pe deplin și **pentru totdeauna**. Mereu au voie să-și amintească, că Hristos, atunci când pe cruce a purtat judecata lor, a pus capăt pentru totdeauna stării lor nenorocite în care se aflau.

Domnul Isus Însuși a spus iudeilor: «Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi» (Ioan 8,36), și acum această cale, pe care această eliberare a avut loc, și numai pe care putea să aibă loc, stătea clar și precisă înaintea ochilor galatenilor. Moartea Domnului a făcut din sclavi lipsiți de ajutor, legați cu lanțurile păcatului, fii liberi, care acum erau făcuți capabili «să slujească în chip plăcut lui Dumnezeu cu evlavie și cu teamă»; i-a eliberat de sub jugul Legii, care, destinată pentru omul în carne, putea să-l ducă numai sub blestem și condamnare, din cauza lipsei de putere a cărnii. «Izbăvit» - cuvânt minunat pentru un captiv de odinioară lipsit de speranță! Se poate gândi, că un om, care a gustat dulceața unei astfel de eliberări, se va mai putea vreodată întoarce la starea care odinioară i-a pricinuit așa de multă durere și luptă?

Și totuși, așa trebuie să ne spunem mereu, aceasta era tocmai ceea ce voiau galatenii. O, le strigă apostolul, rămâneți tari, și «nu vă plecați iar sub jugul robiei!» Să observăm, că de fapt ei nu voiau să se plece sub legea morală, adică a celor zece porunci, ci gândeau că trebuie să introducă în creștinism una sau alta din ceremoniile iudaice, una sau alta din practicile legaliste. Rânduiala cu privire la circumcizie nu se află printre cele zece porunci, și tot așa indicații cu privire la sărbătorirea de zile (cu excepția sabatului) sau luni sau timpuri și ani. S-ar fi putut desigur întreba: ce rău poate fi în acestea, să reiei rânduiele, care pe de o parte constituie numai aparențe exterioare ale Legământului vechi, și în care pe de altă parte se pot vedea modele așa de frumoase și remarcabile și umbre îndreptate spre Hristos? În afară de aceasta, nu a dat Dumnezeu lui Avraam circumcizia? Ea era deci mult mai veche decât Legea, de aceea Domnul spune cu privire la ea, că Moise a dat-o într-adevăr poporului, dar că ea nu era de la el, ci de la patriarhi (Ioan 7,22).

La toate aceste întrebări apostolul răspunde scurt și hotărât: «Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.» (versetul 2). Chiar dacă cele două table ale Legii nu vorbesc despre circumcizie, chiar dacă Dumnezeu ar fi rânduit-o cu secole mai înainte, ea nu poate fi despărțită de Lege. Ea constituia o parte componentă de nedespărțit a întregului sistem, era o condiție indispensabilă nu numai pentru iudeu, ci și pentru străinul care voia să se includă în Israel. Cu ea stătea și se prăbușea, ca să zicem așa, întreaga clădire. De aceea cine se întorcea la circumcizie, prin aceasta pășea pe terenul Legii, pe care Hristos nu putea să-l folosească. Desigur prin aceasta apostolul nu vrea să spună că pentru un credincios, care prin învățători orientați spre iudaism ar fi putut fi înșelat, nu ar mai fi posibilă nici o întoarcere personală, nici o iertare, că pentru el nu ar mai fi fost har. El vorbește numai principial: dacă galatenii vor ajunge până acolo să spună că circumcizia ar fi necesară pentru îndreptățirea lor, atunci lucrarea lui Hristos nu ar mai avea nici un efect pentru ei, nu le-ar mai putea folosi la nimic.

Dar mai mult chiar:

«Și mărturisesc iarăși încă o dată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea» (versetul 3). Cine prin circumcizie pășea pe terenul iudaismului, prin aceasta se obliga să împlinească toată Legea. Este imposibil să stai cu un picior pe terenul Legii și cu celălalt pe terenul harului. În privința aceasta Cuvântul ne pune mereu înaintea unui decisiv „ori-ori“. Fie că este vorba de justificare sau de umblarea credinciosului, el nu stă sub Lege, ci sub har. Temelia și izvorul tuturor binecuvântărilor sale și relațiilor sale cu Dumnezeu este harul,

și numai harul, așa cum Dumnezeu l-a revelat în Hristos Isus. De aceea cine vrea să fie îndreptățit prin Lege, s-a despărțit de Hristos, a căzut din har (versetul 4). Aceasta la rândul ei nu vrea să spună, că cineva prin aceasta se desparte de Hristos, ca de acum încolo să slujească lumii și păcatului. Dimpotrivă, el speră chiar, ca pe calea nouă să-I slujească **mai mult**, să poată veni mai aproape decât până acum de sfințirea practică, uită însă, că prin amestecul Legii cu Hristos, a faptelor proprii cu harul, renunță la singura bază pe care Dumnezeu îl poate îndreptăți, și totodată prin aceasta la singura posibilitate de creștere lăuntrică.

«Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii» (versetul 5). Cu aceasta eul propriu, carnea cu toate planurile ei bune este exclusă definitiv, face imposibilă orice sfințire prin fapte. Noi așteptăm **prin Duhul** nădejdea neprihănirii, și nu pe baza a ceva care este în noi. Făcut viu prin puterea eficace a Duhului Sfânt, pecetluit prin El, care îndepărtează privirea noastră de la ce este vizibil și trecător, noi așteptăm prin credință – **ce?**, nădejdea să fim cândva neprihăniți? Nu, noi **posedăm** deja neprihănirea în Hristos, și credința **se odihnește** în ea – „acolo unde Dumnezeu locuiește cu plăcere sunt și eu așezat să mă odihnesc“. Cu certitudinea deplină a credinței avem voie să spunem: «Deoarece am fost socotiți neprihăniți prin credință, **avem** pace cu Dumnezeu ...». Hristos, Domnul nostru preaiubit, «a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare» (1 Corinteni 1,30).

Ce așteptăm noi deci? «**Nădejdea** neprihănirii», aceasta înseamnă, ce această neprihănire așteaptă ca plată, ceea ce i se cuvine de drept, deci ceea ce ea are dreptul să speră cu încredere. Și ce este această nădejde? **Gloria** acolo sus, gloria, în care a intrat Hristos pe baza lucrării Sale făcute la cruce, pe care El o savurează deja ca plată a lucrării Sale, a jertfei Sale, cu un cuvânt, ca plată a dreptății. **Noi** nu suntem încă acolo, însă Duhul ni-L arată acolo la dreapta Maiestății în înălțime, în posesia gloriei care pentru noi este încă subiectul credinței și nădejzii: «Ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu» (Romani 5,2).

În felul acesta totul este sigur și bine justificat. Noi posedăm deja **neprihănirea**, care este «din credință», și așteptăm, iarăși «prin credință», cu încredere **gloria**, care se cuvine ca plată a neprihănirii, care în Hristos este partea noastră. Noi **știm** deci «prin Duhul», că noi avem neprihănirea lui Dumnezeu, da, **suntem** neprihănirea Sa în Hristos, și prin același Duh **cunoaștem gloria**, în care a intrat deja Domnul nostru preaiubit. După justificare urmează gloriificarea.

Pe drumul spre această glorie credința joacă iarăși un rol foarte important. Așa după cum ea garantează credinciosului justificarea și îi îndreaptă privirea în sus spre glorie, ea lucrează în el în timpul călătoriei lui pe pământ, și ea face aceasta prin dragoste. Nu sunt porunci sau obligații legaliste cele care reglementează activitatea lui. Nu, **dragostea** este izvorul și forța motrice a tuturor manifestărilor lui, acea dragoste a cărei revelare credinciosul a văzut-o în Hristos, și care acum a fost turnată în inima sa prin Duhul Sfânt, care i-a fost dat. Indiferent dacă odinioară el a fost iudeu sau păgân, dacă a fost circumcis sau nu, nu are nici o importanță. «Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vre-un preț, ci credința care lucrează prin dragoste» (versetul 6).

Pentru omul firesc, omul în carne, s-ar putea să aibă importanță întrebarea, dacă el este iudeu sau păgân, «în Hristos» nici tăierea împrejur și nici netăierea împrejur nu sunt ceva – aici este vorba de realitatea lăuntrică, și nu de diferențierile carnale exterioare. În Hristos Isus, în care nu este nici iudeu nici grec, credinciosul a devenit acum o creație nouă, și în timp ce odinioară în el lucrau patimile păcatului, acum în inima lui locuiește credința, care lucrează prin **dragoste**. Ce contrast, da, ce eliberare! Galatenii au recunoscut-o odinioară și au mărturisit-o, ascultând de adevăr au făcut un început bun. Dar cu regret a devenit altfel. Apostolul a trebuit să le spună acuzându-i: «Voi alergați bine, cine v-a tăiat calea ca să nu ascultați de adevăr?» (versetul 7). Vai! Ei și-au întors urechea de la adevăr și s-au îndreptat spre învățători falși, s-au lăsat convinși de ei (versetul 8).

Dar «puțin aluat face să se dospească toată plămădeala» (versetul 9). Apostolul amintește corintenilor aproape cu aceleași cuvinte de acest adevăr serios: «Nu știți că puțin aluat dospește

toată plămădeala?» (1 Corinteni 5,6). Ce vrea să spună aceasta? Că pătrunderea duhului legalist în mijlocul credincioșilor nu este pusă pe un alt teren decât pe acela al unei grave încălcări morale, ca păcat, care nici măcar la păgâni nu se întâlnea. Acesta este „aluat“ și acela este „aluat“, unul pătrunde și dospește toată plămădeala tot așa cum o face și celălalt. Ne vine greu să acceptăm aceasta; dar dacă ne gândim vom recunoaște că învățătura rea este mai de temut decât imoralitatea vizibilă, deoarece aceasta este caracterizată ca rău de către conștiința naturală a omului, în timp ce aceea știe să se îmbrace în haina înșelătoare a nevinovăției.

Că aluatul din cauza însușirilor sale de a pătrunde totul este folosit în Scriptură totdeauna ca tablou al răului, da, al răului activ, presupunem că este cunoscut. Totuși cititorul să compare locuri ca Exod 12,15.19; 13,7; 34,25; Levitic 2,11; 10,12; Matei 13,33; 16,6.12. Unii comentatori au gândit că Matei 13,33 constituie o excepție de la regula generală, aici aluatul însemnând ceva bun, și anume Evanghelia, care pătrunde în toată lumea cu puterea ei! Este uimitor că o astfel de interpretare a putut găsi o așa mare răspândire; îți vine să crezi că nu este nevoie de multă înțelegere spirituală ca s-o recunoști că nicidecum nu este adevărată.

Galatenii nu au cunoscut prima epistolă către Corinteni, dacă ea într-adevăr a fost scrisă în timpul acela, ceea ce este improbabil. Noi însă o cunoaștem și tocmai faptul discutat, că învățăturile rele au același efect distrugător și pustiitor ca și răul moral, când el este tolerat în mijlocul credincioșilor, ar trebui să ne dea de gândit și să ne facă vigilenți cu privire la tot ce lezează adevărul divin, la tot ce vrea să presare aluat în floarea făinii bune. Omul ar putea să judece altfel decât Dumnezeu și să declare imoralitatea ca fiind un rău mare, dar Dumnezeu va judeca corect. În ceea ce urmează se va arăta totdeauna ce rău periculos este să dai ascultare minciunii.

Cu toate acestea apostolul putea să exprime «în Domnul» încrederea sa în galateni. Când el privea la ei înșiși, era derutat și se temea că degeaba a lucrat între ei; dar când își ridica ochii în sus, căpăta iarăși încredere că ei nu gândesc altfel decât el le-a scris și i-a învățat (versetul 10). Mereu am atras atenția cât este de interesant să simțim sentimentele lăuntrice ale acestui bărbat și grija sa permanentă cu privire la onoarea Domnului său și să vadă binele credincioșilor. Gândul că toată gloria lucrării de răscumpărare făcută de Hristos va fi pusă la îndoială prin învățătorii răi îl face să spună cuvintele: «Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el.» Domnul Însuși îi va trage la răspundere.

«Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.» Așa va fi întotdeauna. Cine adaugă ceva la Evanghelia lui Hristos, care oferă loc cărnii, faptelor omului, acela va căpăta recunoaștere, predica lui va fi ascultată. Cu siguranță dușmănia iudeilor nu ar fi fost așa de ucigătoare, ura și mânia lor de a prigoni nu ar fi fost așa de amare, dacă Pavel ar fi adăugat la cuvintele crucii câtuși de puțin ceva care plăcea omului și religiozității sale. Dar să fi complet stricat, incapabil pentru a face vreun bine, mort în păcate și fărădelegi, fără speranță condamnat judecății – **și aceasta este ceea ce crucea lui Hristos predică** – aceasta nu vrea omul, această predică va fi totdeauna «o pricina de poticnire». Invers: să legi mai mult sau mai puțin har cu propria lucrare, cu propria dreptate și propria evlavie, pentru aceasta el este cu plăcere totdeauna gata de a o face. Dar **să nu ai niciun fel de onoare, să datorezi totul numai harului lui Dumnezeu, și numai harului**, aceasta el o respinge. Sentința distrugătoare a crucii este o oroare pentru el.

Statornicia apostolului în această privință, ținerea totdeauna cu tărie neclătinată și credincioșie la «adevărul Evangheliei» (capitolul 2,5), era deci cauza suferințelor și prigoanelor cărora era permanent expus. O adaptare la gândurile oamenilor, o mică ținere cont de dorințele lor religioase ar fi îndepărtat pricina de poticnire a crucii; dar această aparent mică renunțare ar fi falsificat adevărul, ar fi zdruncinat fundamentul păcii și al maturizării spirituale a credincioșilor. De aceea indignarea sfântă a apostolului și asprimea neîndurătoare a apostolului, cu care el încheie această parte a capitolului: «Și, schilodească-se odată cei ce vă tulbură!» (versetul 12). Acești oameni, prin faptul că predicau tăierea împrejur, introduceau în realitate mutilarea (compară cu Filipeni 3,2). Ah, de s-ar tăia pe ei înșiși (sau s-ar amputa) aceia care duceau în

rătăcire duhul galatenilor și se răzvrăteau împotriva apostolului și împotriva adevărului vestit de el! Era vorba de o lucrare evidentă a dușmanului, care totdeauna încearcă să privilegieze o religie a **cărnii** înaintea unei religii a **duhului**, și care permanent se poate aștepta la succes, deoarece aceasta din urmă rostește fără scrupule sentința de moarte asupra cărnii.

Încă o dată: să adaugi ceva la Hristos și lucrarea Sa înseamnă să pui pe om și faptele lui în locul lui Hristos și în locul crucii, să aduci omul vechi în legătură cu omul nou, înseamnă într-un cuvânt să recunoști serviciul divin al cărnii și să distrugi Evanghelia. Cuvântul crucii, singura, dar desăvârșita mântuire prin har, și numai prin har, va rămâne permanent pentru omul religios o piatră de poticnire, deoarece acest cuvânt pune la o parte pe om și toate faptele lui și distruge din temelii prestigiul lui. Pentru omul legalist o poticnire, pentru înțelepți o nebunie, totuși acest cuvânt este și rămâne pentru cei chemați «puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu». Apostolul nu dorea să știe altceva între corinteni decât numai pe «Isus Hristos și El răstignit».

Dumnezeu să dăruiască și credincioșilor din zilele noastre să stăruiască cu credincioșie și claritate în acest Cuvânt și să nu voiască să știe altceva decât Hristos, și **numai Hristos!** - «Isus Hristos același ieri și azi și în veșnicie“!